

своѣтъ народность. Само отъ безграничнѣя любовь къмъ отечеството му ся могли да ся сложатъ слѣднитѣ стихове на Верешмарти, които и до сега пѣятъ Маджаритѣ :

« Оставай, сыне Маджарскый,
Вѣренъ, привързанъ за всегда
На твойтъ милъ бащиннѣ;
Нека ти бѣде сѣдбина
Да н' ѣ напущашъ никога:
Все ся завращай тамо ты
Да търсишь въ неѣ гробътъ си! »

Въ дѣятелността на Верешмарти ный трѣба да различаваме двояко значеніе, като патріотъ и като писатель.

Като патріотъ, Верешмарти, както и всичкитѣ маджарскы политици, гледалъ прѣимуществото на маджарскыйтъ народъ само въ това дѣто да покори и да владѣе съсѣднитѣ народы и да води тѣхнитѣ работы въ своѣ ползѣ; поради туй защото инакъ, ако бы тѣзи народы да получатъ същитѣ свобода, както Маджаритѣ, неизбѣжно, тѣ щатъ да дѣйствувать на Маджаритѣ; а понеже тѣзи послѣднитѣ сѣ и по-многобройни, тѣ бы лесно сполучили, или да си подчинятъ Маджаритѣ, или поне, да ги турятъ въ безисходно положеніе, да ги изгладятъ отъ помежду си.

Но като поетъ и человекъ, Верешмарти осѣщалъ неправда, коѣто неговата народность сторила на славенскитѣ народы, той прѣдвидѣлъ дошавитѣ послѣдницы, които има да постигнатъ и безъ друго щатъ да постигнатъ сънародницитѣ му. Той видѣлъ тѣзи ужасны послѣдницы, които го плашали, и поради туй пѣсеньта му е проникната всичка съ мракъ и меланхоліѣ.

Въ стихотвореніето « ЧЕЛОВѢКЪ БЕЗЪ РОДИНѢ » той олицетворява всичкитѣ маджарскѣ народность въ видъ на единъ человекъ, въ видъ на злочестъ патріотъ. Той го прѣдставя въ скѣсаны и съдраны дрехы да ся шура по камънитѣ и трънитѣ на пустынитѣ, докѣ дошелъ и застанѣлъ надъ зынѣлѣ пропасть.

« Прѣдъ него пропасть задъ него пустыня! »

Казва поетътъ. Ако бы ты мѣтнѣлъ очи на неговитѣ бръчки, помыслилъ бы, че нѣкаква си страсть го гони напредъ. Подирь това поетътъ го пыта :